

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **P. T. P.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem .....
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2018, č. j. MV-91484-6/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2018, č. j. MV-91484-6/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2018, č. j. MV-91484-6/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) změněno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-15974-10/ZM-2018, tak, že správní řízení o žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty se podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavuje, neboť byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně zásadním způsobem nesouhlasila s argumentací žalované, již odůvodnila zastavení řízení o podané žádosti. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
3. Žalobkyně namítala, že řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele nemělo být vůbec zastaveno. I v případě, že by správní orgán chtěl rozhodnout procesně, nemělo být rozhodnuto podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, nýbrž dle speciálního ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobkyně k tomu citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. 4 As 11/2012, a z rozhodnutí samotné žalované ze dne 8. 7. 2016, č. j. MV-92398-4/SO-2016.
4. Žalobkyně měla za to, že se v jejím případě nejednalo o výjimku z restriktivního postoje k výkladu ust. § 66 správního řádu, kdy je nutno zastavit řízení o žádosti. Jelikož dle názoru žalobkyně oprávnění k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty nikdy nezaniklo, nebylo možné zastavit řízení o povolení se změnou zaměstnavatele z důvodu nepřipustnosti. V situaci, kdy o zániku povolení k pobytu nebylo rozhodováno meritorně, žalobkyně neměla možnost využít svých procesních práv a bránit se proti takovému rozhodnutí o zániku, které považuje za nezákonné a nesprávné.
5. Napadaný postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s výše uvedenou judikaturou, resp. rozhodovací praxí žalované, a též v rozporu s uvedenými zákonnými ustanoveními § 9 a § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaná se dopustila shodných nezákonností, když daný postup aprobovala.
6. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalobkyně v naprostém rozporu se smyslem a účelem zákona. V souvislosti s tím žalobkyně vznesla námitku přepjatého formalismu. Předně nikdy nemělo dojít k onomu zániku zaměstnanecké karty. Správní orgán uvedl, že k zániku došlo v souladu s ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak již uvedla žalobkyně v odvolání, v jejím případě nedošlo ke změně pracovní pozice, ale pouze došlo k přeměně právní formy zaměstnavatele – z podnikající fyzické osoby pana J. K., IČ ..., na obchodní společnost s názvem JKE Tex s.r.o., IČ 26374935. Takováto přeměna z osoby samostatně výdělečně činné na společnost s ručením omezeným je v praxi zcela běžnou záležitostí a jedná se fakticky o převod závodu na jinou právnickou osobu. Převod závodu se řídí ust. § 2175 až § 2183 občanského zákoníku. Přímo v ust. § 2175 odst. 2 občanského

zákoníku se říká, že se „*koupě závodu považuje za převod činnosti zaměstnavatele*“, přičemž ke koupi závodu není stanovena speciální forma smlouvy (písemná), tudíž je forma ponechána na vůli stran převodu v souladu s ust. § 599 občanského zákoníku, postačující je i ústní ujednání. I v případě, že by se v rámci převodu závodu jednalo o převod nemovitosti, pro který je zapotřebí písemná smlouva, dá se považovat převod dalších práv a povinností za převod části závodu. O totožný postup se jednalo v situaci, kdy zdejší soud zrušil společnost a opětovně byla převedena veškerá práva a povinnosti na OSVČ J. K.. Z ustanovení občanského zákoníku zcela jednoznačně vyplývá, že se mohlo jednat a jednalo o převod činnosti zaměstnavatele (přechod práv a povinností z podnikající fyzické osoby na právnickou osobu), a k tomuto převodu se váží i pracovní smlouvy zaměstnanců, resp. aby se na ně převod nevztahoval, musel by být pracovněprávní vztah výslovně z převodu vyloučen.

7. Současně se přechod práv a povinností týká i všech zaměstnanců OSVČ, kdy je zde pouze oznamovací povinnost. K rozvázání pracovního poměru a následnému uzavření nové pracovní smlouvy došlo jen na základě doporučení z Úřadu práce. V situaci, kdy se žalobkyni jednalo o stejnou náplň práce, stejnou pracovní pozici, místo výkonu práce a dokonce i stejného zaměstnavatele pouze v jiné právní formě, se nedá považovat zaměstnanecká karta za zaniklou. Současně nemůže jít formální chyba zaměstnavatele při převodu závodu k tíži žalobkyně, jelikož by v podstatě byla dvojnásobně sankcionována za pochybení, které ani nevzniklo na její straně, a zásah takového rázu, jako je zánik pobytového oprávnění, je zcela nepřiměřený (nutnost přiměřeného rozhodnutí vyplývá též z ust. § 2 odst. 4 správního řádu).
8. Žalobkyně měla za to, že bylo zcela jasné, za jakým účelem jednal zaměstnavatel, což vyplývalo i ze sdělení Úřadu práce České republiky, kontaktního pracoviště Cheb ze dne 16. 2. 2018, ve kterém se uvádí, že „*FO – J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s.r.o., stejná dílna, stejná práce*“. V souladu se základními zásadami soukromého práva a také s ust. § 555 a § 556 občanského zákoníku by se mělo právní jednání posuzovat podle svého obsahu a úmyslu jednajících; z veškerého jednání zaměstnavatele lze jasně usoudit, že došlo k převodu práv a povinností, tedy i zaměstnaneckého aparátu, a nelze tedy považovat zaměstnaneckou kartu za zaniklou. Žalovaná nepřihlédla ke všemu výše uvedenému, nezvažila veškeré skutečnosti vycházející ze spisového materiálu, dopustila se svým postupem přepjatého formalismu a také opominula řídit se zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu.
9. Námitku přepjatého formalismu žalobkyně dále doplnila odkazy na názory vyslovené Ústavním soudem v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a sp. zn. 19/98.
10. Konečně žalobkyně namítala, že správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a toto bylo zcela v rozporu s ust. § 68 odst. 3 a § 3 správního řádu. Žalovaná naprosto rezignovala na odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby splňovalo zákonné podmínky. Správní orgán vyvodil závěr, že na obchodní společnost nepřešla práva a povinnosti fyzické podnikající osoby, pouze a jenom na základě zprávy o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, ve které konstatoval, že k přechodu práv a povinností nedošlo. Rozhodnutí se neopírá o žádný odkaz na zákonné ustanovení, ani o vlastní úvahu správního orgánu, která by vedla k tomuto závěru. Je naprosto nežádoucí, aby v situaci, kdy zaniká žalobkyni pobytové oprávnění za tak specifických okolností (přechod práv a povinností z jednoho subjektu na druhý), správní orgány obou stupňů odkázaly na jedno výše uvedené stanovisko. Záležitost přechodu práv a povinností

z jedné osoby na druhou je otázkou civilního práva a konstatování jednou větou, že k tomuto nedošlo, a ještě jiným správním orgánem nelze považovat za dostačující.

11. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedla následující skutečnosti. Usnesení o zastavení řízení podle výše citovaného § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je rozhodnutím, kterým se správní řízení o žádosti končí bez meritorního projednávání a meritorního rozhodnutí v případě, kdy správní orgán zjistí žádost zjevně právně nepřipustnou. Zjevná právní nepřipustnost žádosti je v projednávaném případě dána tím, že žalobkyně podala takovou žádost, kterou jí zákon o pobytu cizinců podat neumožňuje. Zákon o pobytu cizinců umožňuje podat žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele pouze cizinci, který je držitelem zaměstnanecké karty. Jak však spisový materiál prokázal, žalobkyně v době podání žádosti tuto podmínku nesplňovala. Správní orgán I. stupně si byl vědom této skutečnosti ze své úřední činnosti, a proto mohl po prostudování žádosti samotné konstatovat, že je zjevně právně nepřipustná, a řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit. Namítanou chybnou aplikaci § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu žalovaná odmítla. Žalovaná dospěla k závěru, že je žádost zjevně právně nepřipustná, na základě tiskopisu žádosti, náležitostí žádosti, skutečností známých správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti, které jsou součástí spisového materiálu, a výpisu z Informačního systému cizinců. Z žádosti samotné vyplývalo, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, přičemž důvodem podání žádosti byla změna zaměstnavatele. Z náležitostí žádosti bylo zřejmé, že žalobkyně od 1. 1. 2018 pracovala pro jiného zaměstnavatele, než ke kterému jí byla vydána zaměstnanecká karta, tedy k ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele, ke kterému jí byla tato karta vydána, muselo dojít nejpozději dne 31. 12. 2017. Tato úvaha byla potvrzena skutečnostmi známými správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti, a to sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 16. 2. 2018 a sdělením Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 23. 4. 2018. Zákon o pobytu cizinců pak stanoví, že zaměstnanecká karta je vázána na konkrétní pracovní pozici, u konkrétního zaměstnavatele, přičemž k zániku její platnosti s ohledem na ust. § 63 odst. 1 citovaného zákona dojde uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončí pracovní poměr, ke kterému mu byla zaměstnanecká karta vydána. Zároveň z konstrukce zákona o pobytu cizinců a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů vyplývá, že pokud by žalobkyně vykonávala závislou činnost pro zaměstnavatele, ke kterému by jí nebyla vydána zaměstnanecká karta, dopouštěla by se nelegální práce.
13. Žalobkyně žádala o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve chvíli, kdy k tomuto již nebyla oprávněna, jelikož již nebyla držitelem platné zaměstnanecké karty, protože tato pozbyla platnosti. Žalovaná doplnila odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 21. 9. 2017, č. j. 59 A 45/2017-46, či Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2017, č. j. 61 A 30/2016-97. Správní orgán I. stupně zároveň postupoval v souladu se základními zásadami správního řízení,

především s důrazem na ust. § 3 správního řádu, opatřil výpis z Informačního systému cizinců a založil do spisu sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 16. 2. 2018 a sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 23. 4. 2018. Z dat pořízení těchto podkladů je zřejmé, že nebyly pořízeny v rámci správního řízení, kterým žalobkyně žádala o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Informace získané z těchto podkladů nebyly novými skutečnostmi, ale pouze ověřovaly údaje uvedené v žádosti žalobkyně a ověřovaly její pobytový status, s kterým tato do řízení o žádosti vstupovala. Navíc, správní orgán I. stupně na základě uvedených podkladů potvrdil již známé skutečnosti, vyplývající z žádosti samé. Ačkoli správní orgán I. stupně do spisového materiálu vložil určité podklady, stále bylo možné žádost žalobkyně shledat jako zjevně právně nepřipustnou, neboť této nešlo s ohledem na zákon o pobytu cizinců vyhovět, když ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců striktně stanoví, že požádat o souhlas se změnou zaměstnavatele může pouze držitel zaměstnanecké karty. Žalovaná v této souvislosti odkázala i na komentářovou literaturu.

14. K namítanému rozporu v rozhodovací praxi žalovaná uvedla, že žalobkyně poukazovala na jedno konkrétní rozhodnutí žalované, přičemž toto nelze považovat za ustálenou rozhodovací praxi. Navíc, správní orgány jsou povinny při svém rozhodování vždy hodnotit konkrétní skutkové okolnosti případu. Stejný závěr též vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Azs 13/2018-33, který konstatuje, že *„je nezbytné vycházet z individuálních poměrů každého případu a je nutné přihlédnout k jednotlivým okolnostem a skutečnostem“*. Žalovaná neshledala svůj postup za rozporný se zásadou legitimního očekávání.
15. K námitce potřeby aplikace ust. § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 7. 2018 žalovaná uvedla, že citované ustanovení lze použít v případě, kdy žadatel *„podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn“*. Uvedené ustanovení lze aplikovat v případě dvou taxativně uvedených pobytových statusů, dlouhodobého a trvalého. V projednávaném případě však žalobkyně nežádala o pobytový status, ale o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a proto nebylo možné řízení o žádosti zastavit podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
16. Žalovaná též nesouhlasila s námitkou přepjatého formalismu, kdy dle žalobkyně nemělo dojít k zániku platnosti její zaměstnanecké karty, neboť nedošlo ke změně její pracovní pozice, pouze došlo k přeměně právní formy zaměstnavatele. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zákonem o zaměstnanosti, přičemž byla-li v průběhu řízení o žádosti prokázána skutečnost, že žalobkyně podala svou žádost v době, kdy k tomuto nebyla oprávněna, nelze postup správních orgánů hodnotit jako přehnaný formalismus, ale je nutné jej vnímat jako interpretaci příslušných právních předpisů. Žalovaná zde odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51.
17. Konečně žalovaná konstatovala, že Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj jakožto jeden z oblastních inspektorátů práce je v souladu se zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů oprávněn kontrolovat dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích. Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj tak byl kompetentní konstatovat, zda došlo k přechodu práv a kompetencí z pracovněprávních vztahů mezi podnikající osobou J. K. a společností

JKE Tex s.r.o. Žalovaná zastávala názor, že nebyla povinna zkoumat, z jakých tvrzení výše uvedený kontrolní orgán vycházel, a postup, kdy přijala jeho tvrzení, považovala za zcela legitimní. Navíc, žalobkyně netvrdila, ani nepředložila v souladu s § 52 správního řádu žádné důkazy, které by zakládaly důvodnou pochybnost o správnosti sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj.

IV.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
19. Ve věci samé rozhodoval soud bez nařízení jednání, neboť účastníci s tím souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

20. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo, zda došlo či nedošlo „k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů mezi panem J. K. a společností JKE Tex s.r.o.“
21. Správní orgány při svém závěru o tom, že k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nedošlo, vycházely z obsahu dvou listin.
22. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, učinily správní orgány na základě těchto dvou listin následující zjištění a závěr: *„Správní orgán I. stupně do spisového materiálu doložil sdělení Úřadu práce České republiky, Kontaktního pracoviště Cheb, ze dne 16. 2. 2018, obsahující sdělení zaměstnavatele J. K. o předčasném ukončení pracovního poměru účastnice řízení, kdy jako důvod uvedl „FO – J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s.r.o., stejná dílna, stejná práce“. Dále správní orgán I. stupně obdržel od Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj sdělení ze dne 23. 4. 2018, obsahující informace o výsledku kontroly u zaměstnavatelů JKE Tex s.r.o. a J. K., kdy z tohoto vyplývá, že účastnice řízení ukončila ke dni 31. 12. 2017 pracovní poměr u zaměstnavatele J. K. dohodou o skončení pracovního poměru, přičemž od 1. 1. 2018 zaměstnavatel J. K. nezaměstnával žádné zaměstnance. Od 1. 1. 2018 uzavřel J. K. jakožto jednatel společnosti JKE Tex s.r.o. s účastnicí řízení pracovní smlouvu. K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K. na společnost JKE Tex s.r.o. nedošlo.“*
23. Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 znovu potvrdila, že: *„Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 31. 12. 2017 byl účastnici řízení ukončen pracovní poměr na pracovní pozici, na kterou jí byla vydána zaměstnanecká karta, a to zrušením pracovního poměru dohodou u zaměstnavatele J. K.. Dne 1. 1. 2018 uzavřela účastnice řízení pracovní smlouvu se zaměstnavatelem JKE Tex s.r.o., jejímž jednatelem je J. K.“*
24. V předmětném řízení byla otázka, zda došlo či nedošlo „k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů mezi panem J. K. a společností JKE Tex s.r.o.“, předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu.
25. V souladu s ustanovením § 57 odst. 1 správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud

pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

26. Podle ustanovení § 57 odst. 2 a 3 správního řádu pak probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.
27. Správní orgány, při neexistenci rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, zvolily postup podle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. učinily si o předběžné otázce úsudek vlastní.
28. Závěr správních orgánů o tom, že „k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K. na společnost JKE Tex s.r.o. nedošlo“, učiněný pouze na podkladě zmíněných dvou listin, však není správný.
29. Předběžná otázka byla otázkou soukromého práva. Při jejím řešení byly správní orgány povinny se vypořádat s existencí kogentního ustanovení zákoníku práce, a to ustanovení § 338.
30. Podle § 338 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, dochází-li k převodu činnosti zaměstnavatele nebo části činnosti zaměstnavatele nebo k převodu úkolů zaměstnavatele anebo jejich části k jinému zaměstnavateli, přecházejí práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů v plném rozsahu na přejímajícího zaměstnavatele; práva a povinnosti z kolektivní smlouvy přecházejí na přejímajícího zaměstnavatele na dobu účinnosti kolektivní smlouvy, nejdéle však do konce následujícího kalendářního roku.
31. V souladu s ustanovením § 338 odst. 3 zákoníku práce za úkoly nebo činnost zaměstnavatele se pro tyto účely považují zejména úkoly související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobná činnost podle zvláštních právních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Za přejímajícího zaměstnavatele se bez ohledu na právní důvod převodu a na to, zda dochází k převodu vlastnických práv, považuje právnická nebo fyzická osoba, která je způsobilá jako zaměstnavatel pokračovat v plnění úkolů nebo činností dosavadního zaměstnavatele nebo v činnosti obdobného druhu.
32. V průběhu správního řízení zde bylo tvrzení žalobkyně o tom, že došlo „k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K. na společnost JKE Tex s.r.o.“. Toto tvrzení bylo podpořeno i tvrzením druhého účastníka smluvního vztahu, resp. pana J. K., který byl současně i jednatelem společnosti JKE Tex s.r.o. Ten v první z uvedených listin sdělil, že „FO – J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s.r.o., stejná dílna,

stejná práce“. Obě tato tvrzení tak nesvědčí pro jiný závěr, než že k „k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K. na společnost JKE Tex s.r.o.“ došlo.

33. Tento závěr není možné zvrátit prostým faktem vyplývajícím ze druhé z uvedených listin o tom, že dne 31. 12. 2017 byla uzavřena dohoda o skončení pracovního poměru žalobkyně s panem J. K. a ode dne 1. 1. 2018 uzavřena pracovní smlouva mezi žalobkyní a společností JKE Tex s.r.o. Je tomu tak proto, že z prostého uzavření těchto smluv nevyplývá nic o tom, zda došlo či nedošlo, ve smyslu ustanovení 338 odst. 2 a 3 zákoníku práce, „*k převodu činnosti zaměstnavatele nebo části činnosti zaměstnavatele nebo k převodu úkolů zaměstnavatele anebo jejich části k jinému zaměstnavateli*“ z pana J. K. na společnost JKE Tex s.r.o.
34. Správní orgány opřely svůj závěr o existenci důvodu pro zastavení řízení o nesprávný závěr. Dopustili se tím porušení procesního ustanovení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v takovém případě byly povinny o žádosti žalobkyně rozhodnout věcně a nikoli procesně.
35. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení

36. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 12.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu